

Recrut i mine egne Klæder og reiste i disse til min Afdeling. Jeg skal villig indrømme, at jeg derefter strax modtog militaire Klæder; men jeg tvivler ikke om, at jeg, hvis jeg havde beholdt mine egne Klæder, vilde have udrettet ligesaa meget i dem, som i de Klæder, Staten gav mig. Jeg maa ogsaa for en Deel tiltræde den Tanke, at Garnisonstiden kunde gøres noget kortere. Jeg veed fuldtvel, at man kan indvende Meget derimod, og jeg nægter ingenlunde, at den høitagtede Krigsminister har høilig Ret, naar han siger, at man ikke kan faae for megen Dannelses; men han maa i Forening med os rette sine Bestræbelser paa, at Sagen ordnes saa billigt som muligt og dog saa hensigtsmæssigt, at vi nogenlunde tør stole paa, at vi kunne slaae os igjennem dermed. Ogsaa her tør jeg maaskee paaberaabe mig, ikke alene min egen, men ogsaa mine Kammeraters Subsigt i denne Henseende, thi jeg var blandt dem, der lærte Militærtjenesten paa en 5—6 Uger. Jeg skal villig indrømme, at det siden viste sig, at vi ikke havde lært Alt, som behøves for at være dygtige Soldater, ja, jeg skal endog, for at være sandbrun ligeoverfor den ærede Minister, og for at han kan see, at jeg ingenlunde har ifinde at fordykke de Tanker og Meninger, han har i saa Henseende, erklære, at det snart viste sig, at vi ikke, hvad den spredte Fægtning angik, havde faaet en tilstrækkelig Uddannelse, men det varede kun en ganske kort Tid, inden vi indhentede det Forsømte; da vi bleve stukne ind mellem andre, jeg indrømmer lidt mere øvede Soldater, kom det strax. Den høitærede Minister veed ligesaa godt som jeg, at Skoler paa en 5—6 Uger holdtes gaaende under hele den forrige Krig, og han vil ikke betragte det som Ironi, naar jeg siger: Gid den sidste Krig havde bragt ligesaa meget Held for den danske Nation, som den forrige bragte Hæder for den danske Soldat, da havde vi ikke staaet paa et saa uheldigt Standpunkt som det, hvorpaa vi nu staae. Dette er, mine Herrer, de overfladiske Betragtninger, jeg er istand til at

fremsette for Dem angaaende den Maade, hvorpaa jeg betragter Lovforslaget, saavel med Hensyn til den finansielle Side som med Hensyn til Beklædningsystemet og Tjenestetiden. — Endnu staaer tilbage at nævne det saa meget omtalte Stillingsystem. Jeg er ingenlunde nogen Tilbeder af det, men paa den anden Side forekommer det mig, at det nu er blevet et Slags Modesag at drage tilfælt imod hele denne Indretning. Dette siger jeg med saa meget større Dristighed, som denne Stemning pludselig er dukket op næsten som en Parisermode, thi i sidste Krig saae man desværre, at alle Døre lukkedes op for Stillingsvæsenet, i den Grad, at det ikke er mig bekjendt, der i mangfoldige Aar er lukket saa vidt op derfor. Naar man seer ret til, skriver Uvillien sig maaskee for en stor Deel deraf. Man huske paa, at Ministeriet aabnede den store Sluse for Aldersklasserne fra 32 til 40 Aar, og at der fra disse kom en Mængde mindre gode Combatanter — for ikke at bruge det kildne Udtryk, som Mange have benyttet for at stemple det Hele som rigtig slet, nemlig daarlige Subjecter — ind i Hæren. Jeg indrømmer, at man fik daarlige Combatanter paa denne Maade, men hvis var Skylden? Var det ikke Ministeriets, der, som jeg siger, lukkede alle Porte og Døre op? Hvis den Tanke er sand, at vi, naar vi nu aldeles forkaste Stillingsvæsenet, saae fuldstændig, almindelig Vernepligt indført og ere fuldstændig sikre paa, at vi faae hver eneste vaabensfør Mand ind i Armeen, da er dette et saa smukt Princip, at jeg vil strække mig meget vidt i finansiell Henseende for at gennemføre det i det virkelige Liv. Dette maa tjene til Bekræftelse paa, at jeg ikke tager Stillingsvæsenet i Forsvar; det er en slet Institution, men man maa her som i saa mange Tilfælde sige, at det er et nødvendigt Ondt (Verg: Neil). Jeg tillader mig at betegne det saaledes, thi, naar jeg skulde ansee det for godt, kjender jeg, saa at sige, ikke videre Forskjel fra Godt og Ondt, men Stillingen har hidtil været en Nødvendighed, idet man har havt Fornemmelsen af,